

«DESCANSA, ÀVIA.»

La seva xocolata desfeta. Com m'acaronava els cabells, i com això em relaxava. Com em deia que, de gran, jo seria un advocat important. La olor que desprenia, gessamí, que encara ara podia sentir, dins el meu cap, malgrat l'aïllament de l'equip de protecció. Una olor que de ben segur encara impregnava la seva cambra, el darrer lloc on la recordo descansant plàcida, en pau, amb aquell somriure que a poc a poc s'apagava.

Ara havia de recollir tot el què va deixar. Records, fotografies meves, manualitats seves. Ara, que ja era tard. Només objectes. Les seves paraules s'esborrarien amb el temps, però me les quedo. I també la seva gata, la Bruna. Les autoritats, amb la instaurada justícia de mascareta i vacunació obligades, no ens van deixar acomiadar-nos com demanava la tradició. Però el testament era allà, sota la pols, i jo n'era l'únic hereu. Gràcies iaia, Q.E.P.D.

Germán Giménez